

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku J. T., A. K., M. J., J. P.
przy uczestnictwie A. R., P. R., H. M., C. M., Gminy K.
o ustanowienie drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 czerwca 2010 r.,
na skutek skargi uczestniczki Anny R.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w N. z dnia 3 lipca 2007 r., sygn. akt
III Ca (...) [III WSC (...)],

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

W dniu 26 czerwca 2010 r. A. R. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Okręgowego w N. z dnia 3 lipca 2007 r., III Ca (...), zmieniającego postanowienie Sądu Rejonowego w N. z dnia 28 grudnia 2005 r., Ns (...), w przedmiocie ustanowienia drogi koniecznej oraz od postanowienia z dnia 3 października 2007 r. dokonującego wykładni postanowienia z dnia 3 lipca 2007 r. Ponadto wniosła o przywrócenie terminu do wniesienia skargi na wypadek uznania, że jej wnioski z dnia 20 maja 2009 r. o ustanowienie pełnomocnika z urzędu i o zwolnienie od kosztów sądowych „nie przerwały biegu przedawnienia z art. 424⁶ § 1 k.p.c.” Podniosła, że wzruszenie ww. postanowień nie było i nie jest możliwe w drodze środków

prawnych innych niż skarga, gdyż „szkody” wystąpiły po 22 miesiącach, licząc „od wydania tych postanowień”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji, jeżeli zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Od postanowienia Sądu Okręgowego objętego skargą o stwierdzenie jego niezgodności z prawem przysługiwała skarga kasacyjna, o czym uczestnicy zostali zostali pouczeni, ale skargi nie wnieśli. W tej sytuacji skarga przewidziana w art. 424¹ k.p.c. jest niedopuszczalna, co - automatycznie – dotyczy także postanowienia w przedmiocie wykładni (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2006 r., III CNP 62/06, „Izba Cywilna” 2007, nr 12, s. 50 lub z dnia 16 czerwca 2009 r., III CNP 14/09, niepubl.).

Należy także zaznaczyć, że dwuletni termin do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia – choć pełni istotne funkcje procesowe – jest terminem zawitym prawa materialnego, a zatem nie podlega przywróceniu na podstawie art. 168 i nast. k.p.c. Wbrew twierdzeniom skarżącej, bieg tego terminu nie podlega również przerwaniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2007 r., I CNP 28/07, OSNC-ZD 2008, nr C, poz. 61).

Z tych względów, skoro skarga jest niedopuszczalna, a ponadto została wniesiona z uchybieniem terminowi, należało orzec, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).